

CAGLIERO 11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ
ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 124 | DUBEN 2019

Vážení spolubratři, milí přátelé,

Jak se blížíme k oslavě vzkříšení Pána, tak nám papež František znovu připomíná blahoslavenství:

„Blahoslavení jsou ti, kteří jsou v slzách, protože budou potěšeni“. „Být schopen plakat s ostatními – to je svatost.“ [GE 76]

Je to přesně to, co salesiánští misionáři dělali a dělají dodnes. Dokázali plakat, protože „zůstávali s námi“ – bylo téma Salesiánského misijního dne 2017. Zůstali a plakali s tolika etnickými menšinami v Amazonii – přinášeli spásu mnohým, přinášeli jim Ježíše. V době epidemie eboly v Sierra Leone (2012) salesiánští misionáři vytrvali a plakali s nimi, proto byli schopni zachránit tolik životů. Salesiánský misionář dnes ve své chýši v Palabekském uprchlickém táboře (Uganda) pláče sám, čelí extrémnímu utrpení těch posledních a nejmenších: „Pojíždají můj lid, jako by jedli chléb“, říká žalmista (Ž 53,5).

Salesiánský misionář proto sdílí úzkosti a naděje národů, které ještě nebyly evangelizovány (viz Stanovy čl. 30), a „sdílí jejich problémy a utrpení, probouzí v nich světlo a sílu Jeho přítomnosti“ (Stanovy čl. 95). **Umět plakat s ostatními**, zejména s mladými, kteří trpí – to je **výraz misijního a salesiánského srdce**.

P. Basañes

■ P. Guillermo Basañes, SDB
Hlavní rádce pro misi

SDÍLENÍ ŽIVOTA S MLADÝMI LIDMI MI DÁVÁ HLUBOKÉ MISIÁNSKÉ NAPLNĚNÍ

Dva momenty z dětství mě vedly k tomu, abych se stal misionářem. Jeden byl můj táta. Než se oženil, pracoval čtyři roky jako stavitel – předák v Africe. Jeho příběhy a obrázky „černých lidí“ mě velmi fascinovaly. Za druhé, jako dospívající jsem měl nehodu na moři. Byl jsem zachycen proudem a téměř jsem se utopil. Jen Boží milostí jsem byl zachráněn. Dostal jsem druhý život. Vnímám jsem to jako Boží výzvu k určitému specifickému poslání. Byl už také čas vymanit se se z přehnaně chráněného života v rodině a odejít i bez zřetelného životního nasměrování.

Nedlouho po nehodě jsem se dozvěděl, že salesiáni v Papua-Nová Guinea potřebují instruktora mechanika. Měl jsem strojírenské vzdělání. Nabídl jsem se prostřednictvím švýcarské dobrovolnické organizace. Tři roky jsem pobýval v technologickém institutu Don Bosco v Port Moresby, hlavním městě Papuy Nové Guineje. Brzy jsem si však uvědomil, že poskytování technických znalostí a odborná dovednost nestačí. Doprovázení mladých lidí se pro mě stávalo více a více důležitější. Mými vzory byly mnozí salesiáni, dcery Marie Pomocnice křesťanů (FMA) a aspiranti, mezi kterými jsem pracoval.

DOPROVÁZENÍ MLADÝCH LIDÍ SE PRO MĚ STÁVALO VÍCE A VÍCE DŮLEŽITĚJŠÍ

Vrátil jsem se do Švýcarska a začal pracovat jako projektový manažer v kovoobráběcím podniku, ale cítil jsem se nespokojen. Chyběla mi mládež. Přestal jsem se zajímat o kariéru a zajišťování vlastního prospěchu a pohody a opět jsem se obrátil k salesiánům. Navzdory tomu, že jsem nebyl katolík, bylo mi dovoleno začít aspirantát. Posléze jsem se stal katolíkem. Už v noviciátu jsem cítil povolání stát se laickým bratrem – být s mládeží v dílně, učebně, na koleji. Dobrý Pán mě k tomu stále přidržoval i misijní zkušeností, jež mě provázela celou formací.

Po složení posledního slibu mi provinciál P. Josef Grüner dovolil vrátit se dočasné na Papua-Nová Guinea.

Moje přání stát se misionářem tak zintenzivnilo, že jsem v roce 2016 následoval výzvu hlav.

představeného a nabídl se za misionáře *ad vitam*. A Pán mě znovu poslal na Papua-Nová Guinea.

Byl jsem vyslán na pět let do technologického institutu Dona Boska, do téhož institutu kde jsem býval dobrovolníkem. Mým hlavním úkolem je **technická výuka** seřizování strojů a svařování. Dobrou změnou po této náročné práci je mé působení jako **výchovného asistenta v nedělní oratoři**. Sdílení života s prostými dětmi a mládeží ze sousedních vesnic mi dává velké naplnění a posiluje mou identitu misionáře.

Jsem velmi rád, že jsem salesián-koadjutor a můžu být plně ponořen mezi mladé lidi: ve třídě, v dílně i v oratoři. Po vyučování trávím čas se studenty a dětmi a vznikl mezi námi **intenzivní vztah důvěry a lásky**. Důvěra mladých lidí ve mne vzrostla a otevřeli se mi. **Zajímají se o můj život řeholníka**. Mám tedy příležitost se s nimi **podílet o své křesťanské hodnoty a podporovat dobré chování, úctu, důstojnost a lásku**. Probíhá zde **formace** celého člověka, která se protáhne až do konce času.

Když se ohlédnu zpět, myslím, že to, co je **pro misionáře nejdůležitější**, je **být otevřený a pokorný**. Kdybych nenaslouchal Bohu a nenechal se vést Duchem svatým, nestal bych se salesiánem, koadjutorem, misionářem.

■ Reto Wanner,
švýcarský misionář na Papua-Nová Guinea

EVAGELIZACE PO ANGOLSKU

Salesiáni (SDB a FMA), misijní animátoři a pastorační asistenti z celé země se od 2. do 5. března v Luandě zabývali „Evangelizací a salesiánským posláním“.

Účelem akce bylo **hledání způsobů a metod** generování nových impulzů a nadšení, jež přináší Pána tisícům lidí ve farnostech, školách, univerzitách, v soc. službách, oratořích a střediscích **prostřednictvím naší sociální komunikace**.

Jak mohou být různá odvětví našeho poslání skutečně misijními nástroji Pána? Jak probudit fascinaci člověka z tajemství Ježíše? Jak ho mohou hlásat?

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Camerini SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Služebnice Boží **Antonieta Böhmová** (1907–2008), dcera Marie Pomocnice křesťanů, německého původu a misionářka v Latinské Americe. Měla to štěstí, že žila na místech plných vzpomínek na Lauru Vicuňu. V roce 1988 se zúčastnila beatifikace této mladé dívky na Colle Don Bosco. Zнала také salesiánského koadjutora blahosl. Artemida Zattiho. V roce 1973 ji Ersilia Crugnola darovala sošku Madony a vyzvala ji, aby s ní žehнала lidu v Mariinu jménu. Matka Antonietta řekla: „Od prvního požehnání až do teď, pracovala Madona ve dne i v noci, a tak její poslání pokračuje přes poštu, fax a e-mail a přichází na mnoho míst v Mexiku a do mnoha dalších částí světa.“

Redakčně zkráceno
z anglického originálu